

Marija Stepanova

Suomentanut Sanna Turoma

Toiveena olla kylkiluu

1.

Olo on rauhaton kuin pitbullin emännällä.
Olen monipäinen myrsky pienen kylän yllä,
kuin sapelihampainen liskoeläin sopuisassa seurueessa.

Olisi parempi jos veisit minut saunan taakse tai tunkisit laatikkoon:

lihalliseen vaatekaappiin

kahden kylkiluun väliin

ihosta, nahasta ja luista rakennettuun

tämänpuoleisen järkkymättömään taloon.

Kieltäydyn oikeudesta oikeaan ja vasempaan,
kiellän että niitä on olemassakaan, kieltäydyn epäilemästä, tarkoittamasta, vihaamasta.

Minä kieltäydyn puheesta.

Kieltäydyn olkapäistä, kasvoista, rotsista ja rintskoista —

toimittaakseni kylkiluun virkaa.

Haluan maata sinun sisuksissasi,
kuin siivottomat hautomokanat pesissään,
kuin litteät suolasillit peltipurkeissaan,
muodostaa solut ja kehän sinun rintasi.

Haluan osallistua toimiin valkosolujen
sekä elektronien,
olla ruumiintehtaan iskurityöläinen,
täyttävä sen kaikkien ammusten.

Haluan vastata kankaan koostumuksesta,
kuin tehdaskaupungin naiset koneista,
kapiot valmiina, kudottu kahdesta letistä,
ja valmistaa sinulle ne satiinit ja verat,
joilla katetaan vartalon päättymättömät
ja tyhjät käytävät.

Ja loitsuja liulau lauleskellen
korkkaan elegantisti ihohuokosesi
kuin korkkasimme kerran shampanjapullon
ja kihahdan tummana verenä takaraivoosi.

2.

.....
.....
Keskityn soluttautumaan varjona
kuin lapsuudessa olemaan kastelematta lakanoita,
ihon alle, rasvakerrosten alle,
elävien hermoriekaleiden alle.
Kerrosteisiin ja koviin säikeisiin
luon maanalaisen kulkureitin lailla punkin.

Ja hiljaa uneen luikin niin pienenä kuin suinkin.

Sarra barrikaadeilla

1.

On vuosi tuhatyhdeksänsataaviisi.
Kehdoissa ei enää nukuta.
Silmät ovat selällään, kapalot riisuttu,
hampaattomat suut auki
niiltä, jotka junavaunussa hytkyvät Uralin takaisiin
hetteikköihin
kuin prinssi Gvidon tynnyrissä
tai kuin sillit suolatynnyrissä.

Heidän yllään huokailevat haaveelliset juutalaisäidit
(saksalaiset puolalaiset venäläiset)
Tambovista ja Jeiskistä
oviverhojen villiintyneissä palttinoissa.
Lasten sukunimien luetteleminen
on kuin listaisi armeijan mieshukkaa.

Heidän tulevat vaimonsa ja rakastajattarensa
täyttävät vielä isoisiensa kupeet,
ja vilkuilevat neulansilmien läpi
kohti tuntematonta kohtua.

(Siellä näkyy kakkäräinen metsikkö joka naurettavana
kehyksenä
ympäroi naurettavaa häpeän kohtaa,
jonka yllä leijailee siittämisen löyhkä —
se mistä ei sovi puhua —
sekä keiton ja klosetin hajupilvet,

pörrsilehtien ohivilahtelevat otsikot,
ensimmäinen vihellys, toisen luokan vaunu,
kyynel ja mustetahra.)

Minä tiedän vaikka ei olisi tarpeen tietää
että tämä yleisilmiö,
rytmikkäästi toistuva kuin tykistötuli,
on uuden rodun tuote.
Tiedän että näissä unettomissa kätkeyissä
ammottavat avonaiset viemäriluukut.
Että demografisissa myrskyissä
hautuu ja sikiää kaikenlaista.

Kaikilla katutyöillä
on samannäköiset kurtut,
kaikkien hameiden alla on sama kartta —
taipuisa, pilvinen, sileä
maisema joka vajoaa jään alle
vuosiksi vuosiksi eteenpäin.

Kuin kuultopaperin läpi hahmottuvat
ajankohtaisten tapahtumien, spektaakkeleiden
ja verenvuodatusten kerrostumat;
vuoden kolmekymmentäyhdeksän
laiva kyntää sydäntä.
Ja mustavalkoinen barrikaadi,
jolla isoäidinäiti Sarra —
merirosvohuivi pään ympärillä
peittämässä aattona mustaksi lyötyä silmää —
sillä barrikaadilla Sashka ja Sarra Sverdlova
puolustavat työtätekevää kansaa.

2.

*Kaikista maassa lepävistä, otsansa takakenoon
kellistäneistä,
Puheeni mielessänsä mäntyarkkuun mukanaan
vieneistä
ja niistä jotka on siroteltu kuin mannaryynit pelti-
purkkiin,
valitsen yhden kaupunginpuistossa leikkimääni
leikkiin:*

Tässä hänellä on päässään valkoinen hattu, ystävä-
tären ja ystävän kanssa,
alppipolulla,
jossa vuosisata palaa kuin taula

hiipuen väkijoukkoon;
tässä kesäisenä päivänä Luxemburgin puistossa,
siellä missä on Marie Stuart,
missä myös minä seison sadan vuoden kuluttua
eikä jälkiäni voi pyyhkiä pois;
ja talvisena iltana Villefranche-sur-Merissä
seuraten laivojen valoja.
Ja katsopas tätä,
pietarilaisessa vankilassa.

Kirjesalkkua järjestellessä
moskovalaisessa asunnossa.
Pokrovskin puistokadulla.
Kommunalkan vessassa.
Sairaalan vuodeosastolla
valkoisessa halaatissa —
lääkitystä ottamassa.

Mutta nyt enää vain oman kallonni ahtaudessa.

Tyttären kanssa.
Tyttärentyttären kanssa.
Tyttärentyttärenyttären eli minun kanssani,
feministitaivaan pääskysen, pilvenhattaran,
naisten arkin Nooan kanssa.

Mutta kun Sarra on barrikaadin huippuna,
minä en tule paljastamaan hänelle käsiäni en rin-
taani,
enkä verhoa häntä lippuun,
sillä sellaista lippua ei ole olemassa joka siihen
sopisi.
Siihen ei sovi punainen
eikä sinivalkoinen.

Nykyään radio huutaa pitkin taivaita
vapautta, barrikaadeja ja demokratiaa.
Ja Sarra Ginzburgia käytetään niitä demonstroii-
maan,
(kuten käytetään ehkä myös runoudessa?)
vaikka helpompaa ja hyödyllisempää olisi käyttää
mitä tahansa aidanvierustan akaasiaa.

... mutta nyt heistä ei oikein enää saa selvää.
Ja jos Sarran laittaa veteen
tai akaasian ripustaa barrikaadille —
niin matematiikan harjoituskirjan lopussa saamme
(laskennalliseksi vuodeksi) saman luvun.